

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (8/6/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (40)
«εις μίαν...Εκκλησίαν» - Η μοναδικότητα της Εκκλησίας

Αφού περιγράψαμε την έννοια της Εκκλησίας, αδελφοί μου, περνούμε, πλέον, στην διασάφηση των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων Της, όπως ομολογούνται στο Σύμβολο της Πίστεως, όπου, καταρχήν, η Εκκλησία θεωρείται «μία»¹ Κατά τον Άγιο Συμεών Θεσσαλονίκης, η Εκκλησία είναι «μία», «καθότι ένας είναι ο Θεός και του νόμου και της χάριτος και μία έγινε Εκκλησία, θεμελιωμένη στους Αποστόλους και στους Προφήτες και μία η πίστη και ένα το βάπτισμα και ένας ο Χριστός, που συνάθροισε την Εκκλησία»²

Η μοναδικότητα της Εκκλησίας είναι και η βάση της ενότητάς Της στο πρόσωπο του Χριστού. Και αυτή η ενότητα είναι διαχρονικά κοινή και ενιαία και εκφράζεται στην Πίστη, στην Λατρεία και στη Διοίκηση. Η Εκκλησία μας, δηλ. είναι «μία», επειδή όλα τα μέλη Της έχουν μία και την αυτή πίστη, όπως αυτή εκφράζεται στην Αγία Γραφή και στην Ιερά Παράδοση, διασώζεται στον χρόνο με την διδασκαλία των Αγίων Πατέρων και συμπυκνώνεται στο Σύμβολο της Πίστεως. Είναι, επίσης, «μία» η Εκκλησία μας, επειδή όλα τα μέλη Της συμμετέχουν στη μία και στην αυτή Θεία Λατρεία και κοινωνούν από το ένα και το κοινό Ποτήριο το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, ασχέτως αν είναι διασκορπισμένα στα διάφορα μέρη της γης. Είναι, τέλος, «μία» η Εκκλησία μας, γιατί έχει κοινή εν τω κόσμω διοίκηση, η οποία, γυρνώντας τον χρόνο προς τα πίσω, ανάγεται στα πρόσωπα των Αγίων Αποστόλων.

Η Εκκλησία στην πορεία του χρόνου, αναγκάστηκε να χωριστεί σε επιμέρους τοπικές Εκκλ/κές κοινότητες, τις λεγόμενες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες. Αυτό συνέβη, γιατί τα μέλη Της αυξήθηκαν γεωμετρικά, βρίσκονται, πλέον, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, γεγονός που δυσκόλεψε την διευθέτηση των επιμέρους διοικητικών ζητημάτων εκάστης κοινότητας. Αυτό, όμως, επ' ουδενί θίγει την ενότητα των κοινοτήτων αυτών στο πρόσωπο της Μιάς Εκκλησίας και επί τη βάσει της ενότητας στην πίστη και στην Θεία Λατρεία. Όταν η κοινή πίστη και Λατρεία παύουν να υφίστανται, προκύπτουν οι αιρέσεις, ενώ όταν η ενότητα στην διοίκηση των επί μέρους Εκκλ/κών κοινοτήτων θίγεται, προκύπτουν τα σχίσματα.

Έχοντας την αυτοσυνειδησία της ενότητας και της μοναδικότητας, η Εκκλησία «όπου κι αν βρίσκεται, όσο διασκορπισμένη κι αν είναι, καλείται παντού να φανερώσει στους

¹ Εφεσ. 2,14 και 4,5

² «Τα Άπαντα», τόμος Β΄, σελ. 152

ανθρώπους εκείνη την ενότητα που αποκαλύφθηκε στον κόσμο διά του Χριστού. Γιατί ο κόσμος και ο άνθρωπος τελούν υπό τον νόμο της διαιρέσεως και της αντιθέσεως· τα πάντα πάνω στη γη διαιρούν τους ανθρώπους – τα πάντα – ακόμα και εκείνα που «ενώνουν» κάποιους απ' αυτούς: η εθνικότητα, η πίστη, η ιδεολογία, οι προτιμήσεις κ.ο.κ. Η αμαρτία και η τραγωδία του κόσμου είναι πως όλη του η ζωή είναι κατ' ουσίαν ένας πόλεμος όλων εναντίον όλων για χάρη του εγώ. Το αντίδοτο που ο Χριστός δίνει γι' αυτή τη διαίρεση είναι η ενότητα και η ομόνοια, ομόνοια πάνω απ' όλα με το Θεό, ομόνοια χαρισμένη άνωθεν, γιατί όσο εγγύτερα βρίσκονται και αναμεταξύ τους και τόσο περισσότερο ενωμένοι είναι. Ο Χριστός ήλθε για όλα και για όλους και συνεπώς, εν Χριστώ, διά της διδασκαλίας Του και της ζωής Του, μπορούν οι άνθρωποι να βρουν αυτή την ομόνοια της πίστεως, ελπίδας και αγάπης, την οποία τίποτα άλλο στον κόσμο δεν μπορεί να δώσει και η οποία είναι ο τελικός στόχος, η υπέρτατη κλήση του κόσμου και του ανθρώπου: η ενότητα του καθενός και του κάθε τι εν Θεώ. Ακριβώς αυτή η ομόνοια είναι, στην πραγματικότητα, η Βασιλεία του Θεού και ακριβώς αυτή την καινούργια ομόνοια πάντων εν Χριστώ καλείται η Εκκλησία να φανερώσει, να υπηρετήσει και να πραγματοποιήσει σε κάθε τόπο και χρόνο»³

Η Εκκλησία, αδελφοί μου, στη διάρκεια της ιστορίας γνώρισε διασπάσεις και σχίσματα, τα οποία, όμως, δε θίγουν την μοναδικότητά Της. Μπορεί να ακούμε σήμερα τους όρους «Ανατολική και Δυτική Εκκλησία», «Ρωμαιοκαθολική ή Προτεσταντική ομολογία», που προέκυψαν από την αλλοίωση της κοινής πίστεως και λατρείας ή την παραβίαση της ενιαίας διοίκησης. Το γεγονός αυτό, όμως, επ' ουδενί σημαίνει ότι υπάρχουν στον κόσμο πολλές «Εκκλησίες», που διατηρούν τα χαρακτηριστικά της «Μιάς» Εκκλησίας του Συμβόλου της Πίστεως. Αυτή την αυτοσυνειδησία διατηρεί αναλλοίωτη η Ορθόδοξη Εκκλησία, που διασώζει αυθεντικά και παρά τις επιμέρους παθογένειές της, την μοναδικότητα, την αγιότητα, την καθολικότητα και την Αποστολικότητα της Εκκλησίας, εργαζόμενη στον διάλογο της αγάπης με όλους και υπέρ της των πάντων ενώσεως. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

³ π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «Πιστεύω», σελ. 146-147